

niet weggelegd. Ook de gemakkelijke toegang tot bibliotheken en tot geavanceerde apparatuur is voorbehouden aan de beroepsbeoefenaar. Het is geen toeval dat tijdens deze halve-eeuwviering het bezoek aan de slijpkamer, de bibliotheek, de geofysische modellering, het paleomagnetisch en het bodemchemische laboratorium, alsmede de experimentele sedimentologie een welkom doel voor de NGV-leden vormt.

Toch zijn de verschillen kleiner geworden. Microscopen zijn in de laatste vijftig jaar goed en goedkoop geworden. Dankzij de lage brandstofprijzen en de harde gulden zijn verre reizen thans doodgewoon. Heden ten dage kun je je niet meer voorstellen dat specialisten in noordelijke zwerfstenen als Van der Lijn en Van der Kleij nooit in Scandinavië zijn geweest. En één groot voordeel had de amateur vanouds: deze heeft de tijd aan zich, en dat geldt in onze dagen te meer nu vutters en gezonde gepensioneerden zich geheel aan hun liefhebberij kunnen wijden.

Het resultaat

De beroeps verdient een leuke boterham met zijn mooie werk en kan te-

rugzien op een uitgebreid rapport of een publicatie in een vakblad met aanzien en gezag. De vreugde van het doen van ontdekkingen deelt deze met de amateur. De laatste bouw vaak een eigen verzameling op. De beroeps mag dat meestal niet; wat in de baas z'n tijd bijeengebracht wordt, blijft de baas toebehoren. Ook amateurs schrijven niet zelden en verdienstelijk hun ervaringen op.

Maar al ontdekkend rijst een probleem: ontdekkingen doe je maar één keer. We kunnen nu al gebieden onderscheiden binnen de geologie waarin de ontdekkingen erg schaars zijn geworden, dan wel weinig meer betekenen. Zo is het erg onwaarschijnlijk dat er ooit nog een nieuw belangrijk gesteentevormend materiaal aan het aardoppervlak wordt aangetroffen. De gelukkigen die thans iets nieuws op mineraalgebied ontdekken, zoals ing. M. Konert van de Vrije Universiteit, doen dat op zeer bijzondere vindplaatsen. In dit geval het Zwitserse Binntal. Van de noordelijke kristallijne gidsgesteenten zijn nu zo vele typen teruggevonden dat je niet meer leest over nieuwe ontdekkingen. Dit in tegenstelling tot de beginjaren van Grondboor en Hamer.

Slotsom

Te onderzoeken zal er altijd veel blijven, al is de aard van het onderzoek niet naar ieders zin en mogelijkheid. Maar er blijft voor ons allen, in wat voor verhouding we ook staan tot de geologie, nog een veel belangrijker aspect: dat van de argeloze verwondering, van de poëtische verwerking van de materiële werkelijkheid; zonder welk economisch of wetenschappelijk excuus dan ook. De vreugde aan een mooie steen, de verwondering over een toevallige gelijkenis, de herinnering aan geologie, in een droom: dit zijn genoegens waarin alle natuurliefhebbers kunnen delen. Genoegens die blijven, net zoals nog zeer vele jaren de Nederlandse Geologische Vereniging!

Adres van de spreker

Prof. dr. G.J. Boekschoten
Vrije Universiteit Amsterdam
Faculteit der Aardwetenschappen
De Boelelaan 1085
1081 HV Amsterdam

Over het belang van de wetenschap voor de amateurgeologen

J. Mulder

Op basis van dit artikel hield de auteur een inleiding op het symposium op 2 november 1996, ter gelegenheid van het 50-jarig jubileum van de NGV.

"Dames en heren,

Het is voor mij een grote eer voor u, op deze feestelijke dag, een korte inleiding te mogen houden over het belang van de wetenschap voor de amateurgeologen. Temeer omdat het professor Boekschoten was die deze ochtend een inleiding hield over "het belang van amateurs voor de geologie". Hij was namelijk één van de mensen die mij, zo'n 35 jaar geleden, vaak verder hielp met mijn liefhebberij: de amateurgeologie. Samen zaten wij bovendien gedurende vele jaren in het be-

stuur van het Natuurmuseum West-Overijssel.

Het onderwerp

Het onderwerp dat u en mij nu nog van de borrel scheidt, lijkt eenvoudig van aard. Zeker na een dag als vandaag. Vandaag immers hebben amateurs, dankzij de gastvrije en hartelijke medewerking van de Rijksuniversiteit te Utrecht, kennis kunnen maken met de geologie als wetenschap. Met de vele facetten van wetenschappelijk onderzoek en wetenschappelijk onder-

wijs op het terrein van de geologie.

Toch is die eenvoud slechts schijn. Vraag eens een man een verhaal te houden over wat vrouwen voor hem betekenen of een vrouw om uit te leggen wat mannen voor vrouwen betekenen. Die sprekers zijn uren aan het woord en lopen dan nog het risico de kern niet te raken. Zo is ook mijn onderwerp vol risico's. Het leidt zo gemakkelijk tot de uitgekauwde clichés die bij menig lustrum van onze vereniging reeds zijn uitgemolken. Om nog maar te zwijgen van de borrelpraat

over ruzies die, tot groot genoegen van de media, in het verleden wel eens plaats vonden tussen amateurs en wetenschappers op het terrein van de archeologie. Denkt u in dat verband maar aan de vele "Tjerk Vermaning-stories" in de dagbladders.

Laat mij daarom allereerst met genoegen vast stellen dat in de halve eeuw van het bestaan van de NGV de relatie tussen wetenschappers en amateurs op het terrein van de geologie er altijd een is geweest van goede samenwerking en medewerking. Professor Boekschoten wees daar in zijn inleiding reeds op. Onlangs heb ik nog eens gesnuffeld in de oudste publicaties van onze vereniging. Uitgegeven in 1946. Wat opvalt is dat ook toen al vooraanstaande wetenschappers artikelen voor ons lijfblad leverden. Het lijkt me zeer de moeite waard en bovendien ook in het belang van de geologie om die relatie ook in de toekomst zo te houden. Een soort latrelatie dus met alle geneugten tussen vrijheid en gebondenheid en tussen passie en gedrevenheid.

Een gelegenheids-definitie

Om het belang van de wetenschap voor de amateurgeologen te kunnen schetsen, moeten we eerst een helder onderscheid maken tussen de wetenschappers en de amateurs op het terrein van de geologie. We moeten, met alle risico's van dien, een poging doen dat onderscheid helder te definiëren. Laten we die definitie vandaag vooral eenvoudig houden.

Ik stel voor als geologische wetenschappers te beschouwen: al die personen die - voor een belangrijk deel op staatskosten - een universitaire studie op het terrein van de geologie hebben gevolgd en voltooid, die zo'n 40 uur per week hun dagelijks brood verdienen met het verzorgen van universitair onderwijs en/of het doen van (zuiver of toegepast) wetenschappelijk onderzoek ter vermeerdering van de kennis op één van de vele terreinen van de geologie. De charme van die gelegenheids-definitie is dat we, overigens met alle risico's van dien, alle overige personen dan als amateurs kunnen beschouwen.

De bruggenbouwers tussen wetenschap en liefhebberij

Waterdicht is zo'n begrenzend definitie natuurlijk niet. Sterker nog: juist in het grensgebied opereren amateurs en professionals die bruggen slaan tussen liefhebberij en wetenschap. Ik denk aan amateurgeologen die methodologisch en wetenschappelijk verantwoord onderzoek hebben gedaan en die daarmee een systematische bijdrage hebben geleverd aan onze geologische kennis. Aan bijvoorbeeld de winnaars van de door professor Boekschoten ingestelde "Van der Lijn-prijs". Een prijs die - door een wetenschapper - speciaal is ingesteld ter stimulering van deze categorie van amateurs.

Het niveau van het werk en de publicaties van de winnaars van de "Van der Lijn-prijs" geeft aan hoe ver je als amateurgeoloog, gesteund en aangemoedigd door wetenschappers, kunt komen. Ik moest daaraan denken toen ik hedenochtend voor Radio Oost prijswinnaar Henk Oosterink hoorde spreken over ons jubileum en hoorde vertellen over sauriërs in Oost-Nederland.

Ik dacht daar ook aan toen ik in de Zwolsche Courant van 19 oktober 1996, in een fors artikel over het terugfokken van wolharige mammoeten, het volgende las: "Nederland staat samen met Rusland te boek als de beste vindplaats wat betreft overblijfselen van deze mammoetsoort, maar speelt, door het gebrek aan kennis, geen rol in het wetenschappelijk onderzoek. Dit blijkt wel uit het feit dat professoren van gevestigde instellingen als het Nationaal Natuurhistorisch Museum in Leiden verwijzen naar Dick Mol, een verwoed amateurgeoloog".

Binnen het kader van mijn onderwerp denk ik echter vooral aan geologische wetenschappers die, met hun steun aan individuele amateurgeologen en aan onze vereniging, een bijdrage leveren aan de popularisering van de geologie en aan verbreding van de maatschappelijk belangstelling voor de aardwetenschappen. Aan het werk van de wetenschappers in de besturen, directies en commissies van advies van natuurmuseum en natuur- en milieuorganisaties. Hun inbreng daarin leidt tot de vermaatschappelijking van

geologische kennis. Elementaire kennis van de geologie bij het brede publiek is essentieel voor onder meer het milieubesef. Zo kan, om slechts één voorbeeld te noemen, het besef van de schaarste van fossiele brandstoffen bijdragen tot het zuiniger omspringen met energie.

Daarnaast is die vermaatschappelijking van geologische kennis ook voor het natuurbesef en voor ons natuurbehoud van belang. Het waren de wetenschappers die de kennis aandroegen die tot gevolg had dat bij de zorg voor onze natuurmonumenten de aandacht nu niet alleen meer uit gaat naar gebieden die vanwege de voorkomende flora en fauna de moeite waard zijn om te behouden. Ook geologisch interessante gebieden krijgen nu bescherming. Het maatschappelijk draagvlak voor het abiotisch natuurbeheer, in ons land en daarbuiten, is voor een belangrijk deel te beschouwen als product van goede samenwerking tussen amateurs en professionals op het terrein van de geologie. Zonder dat hadden we nu geen Staringgroeve in Losser, geen Van der Lijn-reservaat bij Urk en ga zo maar door. Het aantal geologische monumenten in ons land is inmiddels legio.

Zo kun je doorgaan. Waar zouden we als NGV geweest zijn tijdens de acties tegen de vliegias in de kalkgroeve in Winterswijk en tegen een autoweg door de Peelrandbreuksprong zonder terug te kunnen vallen op empirische kennis?

Tussen fantasie en werkelijkheid

Zoals Boekschoten reeds aangaf, is de verwondering zowel voor de amateurs als voor de wetenschappers, een belangrijke inspiratiebron. De prikkel om nieuwsgierigheid te bevredigen, om de dingen die we waarnemen te kunnen duiden, is zo oud als de mensheid. Dat was ook al zo toen men voor het eerst fossiele resten van de mammoet aantroef. Men had in de 16e eeuw in de verste verte nog geen notie van welk dier die botten afkomstig waren. Sommigen dachten te maken te hebben met een gigantische aardmol die niet tegen licht en lucht kon en dus nooit in levenden lijve aanschouwd zou kunnen worden. Nu staat, in een Baltische taal, "mam" voor aarde en

“muth” voor mol. Zo zou het woord mammoet een Baltische vertaling van aardmol kunnen zijn.

Het is verleidelijk om even een uitstapje te maken naar het aloude en rijke domein tussen fantasie en empirische werkelijkheid. Ik ga met u terug naar de 14e en 15e eeuw, naar een periode waarin de biologie en geologie als exacte wetenschappen nog niet bestonden. Naar een periode waarin mensen nog geen empirisch onderbouwde kennis hadden van bijvoorbeeld mammoeten, belemnieten en ammonieten. En toch behept waren met de drang de stoffelijke resten van die dieren te duiden.

Een kort, spannend, historische uitstapje dat goede aanknopingspunten biedt om vooruit te kijken. Om daarna een profielschets te kunnen maken van zowel de NGV als de amateurgeoloog anno 2010. Op een dag als vandaag mogen die profielschetsen naar mijn mening niet ontbreken. Als NGV heb je die schetsen immers broodnodig om te kunnen voorzien in de behoeftes van amateurgeologen in de informatiemaatschappij van het volgende millennium. Daarover straks meer.

De eenhoorn en de mammoet

In uw jubileumdroom vond u prachtige fossielen, de stoffelijke resten van een eenhoorn. Als u, zoals u dat gewend bent na het doen van een fraaie vondst, aan literatuurstudie heeft gedaan, dan bent u ongetwijfeld gestoten op een “vroeg-wetenschappelijke” werkje over de eenhoorn, dit jaar precies drie eeuwen geleden, dus in 1696, verschenen aan de universiteit van Göttingen.

Als u nog dieper in de geschiedenis bent gedoken, heeft u kunnen ontdekken dat al door Aristoteles twee soorten eenhoorns waren beschreven. Ook de Romeinse all-round geleerde Plinius schreef erover. De eenhoorn wordt niet alleen genoemd in heilige geschriften van Confucius en in de Koran, maar ook op maar liefst zeven plaatsen in de oude Statenbijbel. Misschien heeft u daarbij op een plaatje gezien hoe ook dit dier zich voor de zondvloed in veiligheid bracht door zich in te schepen op de ark van Noach.

De spreker in actie. Foto: P. Venema

Misschien bent u niet zo ver gevorderd en kent u het dier alleen van het wapenschild van het Engelse koningshuis of van de gemeente Uithoorn of van de vroegere gemeente Menaldum. Misschien bent u wel nooit verder gekomen dan het restaurant “De Eenhoorn” in Amersfoort. Misschien heeft u trouwens wel een kennis of een buurman die Eenhoorn heet.

De boodschap is duidelijk: u kent allemaal de eenhoorn. Als een paard met een gedraaide feesttoeter op zijn schedel. Velen over de hele wereld kennen dat dier zo. Er is dus een soort collectief kennen. De vraag is nu: wat stelt die kennis voor? Is dat wel kennis? Het antwoord is: ja. Over de hele wereld dragen we kennis van de eenhoorn als een fantasiedier met een soort kurketrekker op zijn kruin en een rijke levensbeschouwelijke en mythologische historie. We geven die kennis ook al eeuwen zo door. Soms met alle verschrikkelijke gevolgen van dien. Denkt u maar aan het afschieten van de neushoorns. Het poeder van de hoorns van de neushoorn wordt in China ook nu nog beschouwd als potentieverhogend en ook dat is terug te voeren op de wat de leer van Confucius zegt over de geneeskrachtige werking van de hoorn van de eenhoorn.

Onze kennis van de eenhoorn is vele eeuwen ouder dan onze kennis van de mammoet. Het geheim hiervan is dat de kennis van de eenhoorn gebaseerd is op oude, religieuze geschriften en op de mythologie, gekoppeld aan de menselijke duidingsdrang. Onze huidige kennis van de mammoet heeft zich

ontwikkeld na het ontstaan van de biologie en de geologie als empirische wetenschappen. Vóór die tijd werden de stoffelijke resten van dit uitgestorven zoogdier in verband gebracht met mythologische en religieuze geschriften. Zo werd een mammoetschedel, vanwege plaats en vorm van de neusholte, vaak aangezien voor de schedel van de eenoog of cycloop. De lamellen waaruit mammoetkiezen bestaan werden aangezien voor apehandjes en “chirites” genoemd. Toen men grote mammoetbeenderen vond, dachten sommigen dat ze afkomstig waren van de eenhoorn. De eerste reconstructie van een mammoet zag er dan ook wel erg vreemd uit. Sommigen dachten dat de eerste mammoetbeenderen afkomstig waren van een reus. Er bestond zelfs een tak van wetenschap die men heeft aangeduid met de term gigantologie (reuzenkunde).

Ook nu nog zijn er velen die denken dat de mammoet een reusachtig grote olifant was. Nog tot voor kort had men de neiging om voor omvangrijke zaken het woord mammoet te plakken. Denkt u aan mammoettanker, mammoetwet, mammoettransport enz. Tegenwoordig komt, in onze levende taal, onder invloed van het informatica-jargon, daarvoor het woord “mega” steeds meer in zwang.

Dankzij de empirische wetenschap weten we nu dat de gewone mammoet niet veel groter was dan de indische olifant. Ook de recente reconstructies geven dat aan.

Amateurgeologen zijn vaak vooral ver-

zamelaars en het verzamelen van geologische naturalia is zo oud als de mensheid. De eerste fossielenverzamelingen werden aangetroffen als mesolithische grafgift. Ook in graven uit de Minoïsche tijd op Kreta heeft men fossielen aangetroffen. Om precies te zijn: honderden zeeëgels van het geslacht *Clypeaster*.

In de vroege Middeleeuwen was het verzamelen van fossielen en andere naturalia vooral een bezigheid van wereldlijke en kerkelijke leiders. Ook de hoorns van de eenhoorn waren in de Middeleeuwen een geliefd verzamelobject van die lui. Ik noem de verzamelingen van de graaf van Mantua en van koning Sigismund, een vroegere koning van Polen. Voor een deel zijn die verzamelingen zelfs bewaard gebleven. Voor een deel zijn ze vernalen tot geneeskrachtige poeders tegen alle mogelijke kwalen. Er is zelfs een paus geweest die regelmatig, ter verhoging van zijn potentie, eenhoornpoeder innam. Ook nu nog zijn er in Zuid-Duitsland en Oostenrijk apotheken die de naam "Einhorn" dragen.

Dankzij de wetenschap is bekend dat de hoorns van de eenhoorn afkomstig zijn van de narwal, een vrij zeldzame walvissoort met een stootand op zijn schedel.

De belemniet

Ieder van u weet nu wat een belemniet is: het rostrum van een uitgestorven inktvissoort. Vroeger wist men dat niet. De Romeinse wetenschapper Plinius dacht dat het de versteende plas van een poes was. Toen een collega-wetenschapper hem er op wees dat de belemniet daarvoor toch veel te groot was, herzag Plinius zijn visie. Het zou de versteende plas van een lynx zijn. In Oost-Nederland en in Münsterland sprak men nog rond de eeuwwisseling van donderkeilen. Zelfs op oude museumetikettes uit 1906 komt die aanduiding nog voor.

De ammoniet

Vroeger hield men de ammoniet voor de hoorn van een ram, in het Egyptisch: Amon. Op het graf van Catharina de' Medici is zo'n ramshoorn in marmer uitgehouwen. Dat ding vertoont inderdaad een forse gelijkenis

met de los gewonden ammoniet *Criocerat*.

Boeiend is het om na te gaan hoe de verschillende soorten ammonieten aan hun naam komen. Ik noem slechts één voorbeeld.

We maken daartoe een wandeling door het rustieke vissersstadje Whitby in Yorkshire en passeren een vissershuisje met drie ammonieten boven de deur. In de tuin van het plaatselijke museum lag jarenlang het stadswapen met drie ammonieten van het geslacht *Hildoceras*. Dat brengt ons naar de oude abdijkerk van een klooster waar ooit de abdis Hilda de scepter zwaaide. Nu wil het geval dat in vroeger eeuwen het stadje, tijdens gure nachten waarin storm en regen het klooster geselden, werd belaagd door een vreselijk monster dat het op de vissersvrouwen had voorzien. Dat begon Hilda te vervelen. Op zekere nacht ging de dappere abdis tijdens het slechte weer naar buiten en dreef zij manmoedig het monster over de rand van het klif zodat het, op de rotsblokken op het strand, te pletter viel.

Ook nu nog kun je daar de kromgetrokken klauwen van dat monster vinden. Vele amateurgeologen zoeken er nog steeds naar. Het zijn fraaie ammonieten van het geslacht *Hildoceras*, genoemd naar de abdis Hilda die later uiteraard heilig is verklaard.

De moraal en de conclusie

De moraal uit al die oude anekdotische verhalen is eenvoudig. Dat wij thans zeer veel weten over bijvoorbeeld mammoeten, belemnieten en ammonieten danken wij aan de neergeschreven en overdraagbare resultaten van empirisch onderzoek. We kunnen, dankzij de wetenschap, via de bibliotheken van die geschriften kennis nemen en zo onze eigen kennis en inzicht verrijken.

We komen tot de conclusie dat de wetenschap zich in de loop van vele eeuwen heeft ontwikkeld van een brede, universele kennis van vele zaken tot een diepgaande, specialistische kennis van een zeer gering aantal zaken. Het voert te ver om de grote maatschappelijke gevolgen van deze ontwikkeling hier uiteen te zetten. Dat die ontwikkeling zich voort zal zetten on-

der invloed van de informaticatechnologie en ook voor onze vereniging ingrijpende gevolgen zal hebben, staat wel vast.

De amateurgeologie anno 2010

Beleidsscenario's van vele particuliere en overheidsorganisaties extrapoleren de huidige ontwikkelingen in de samenleving naar de toekomst. Ook voor de NGV lijkt mij zo'n extrapolatie verhelderend voor het perspectief van onze vereniging. Ik wil aan het slot van mijn betoog drie aspecten noemen die mijns inziens verdere overdenking en bespreking verdienen.

A. De NGV als organisatie

Vele amateurgeologen hebben behoefte hun liefhebberij samen met anderen te bedrijven en sluiten zich aan bij een organisatie als de NGV. De meeste amateurgeologen bevredigen de sociale behoeftes rond hun liefhebberij bij voorkeur in de eigen regio, dus dicht bij huis. Aangezien aan te nemen valt dat het autorijden in de toekomst nog duurder zal worden, zullen de regionale afdelingen van de vereniging in de toekomst eerder in belang toenemen dan afnemen.

De vereniging biedt een ontmoetingsmogelijkheid voor amateurs die op zeer uiteenlopende wijze in de geologie geïnteresseerd zijn. We onderscheiden leden met een brede belangstelling voor alles wat met aardwetenschappen te maken heeft naast leden met een specifieke belangstelling voor één tak van de geologie. We kennen (vele) leden die uitgesproken verzamelaars zijn naast leden die de behoefte hebben hun kennis van een specifiek thema volledig uit te diepen. Aan te nemen valt dat die differentiatie eerder toe dan af zal nemen.

Het zal voor de NGV een steeds grotere opgave worden haar leden voor elk wat wils te bieden. Te meer omdat, net als in de wetenschap, bij amateurs de neiging bestaat zich rond een specifiek thema te organiseren. Denk aan het ontstaan van de Werkgroep Pleistocene Zoogdieren en van de Werkgroep Tertiaire en Kwartaire Geologie. Die behoefte aan segregatie en differentiatie staat vaak haaks op maatschappelijke ontwikkelingen die een

nauwe samenwerking tussen organisaties van amateurgeologen dringend gewenst maken. Ik denk aan gezamenlijke inspanningen voor het behoud van geologisch waardevolle natuurgebieden, aan een gezamenlijk pleidooi voor de introductie van de geologie in het voortgezet onderwijs en voor het overeind houden van de academische vrijheid van onderzoek. (Dit laatste met verwijzing naar de recent bekend geworden plannen van de minister van OCW de politiek de onderwerpen voor wetenschappelijk onderzoek te laten bepalen.) De noodzaak om in de komende decennia voor al dit soort aandachtspunten en uit een oogpunt van doelmatigheid en doeltreffendheid te zoeken naar vormen van federatieve samenwerking, zal dan ook steeds sterker worden.

B. Internet-service

Enkele maanden geleden maakte ik onder leiding van een gids, Adam genaamd, een tocht door een Javaans oerwoud. Af en toe kwamen we vogelliefhebbers tegen uit andere landen. Iedereen bleek Adam te kennen: een student Engels die 's zomers als gids in het oerwoud werkt. Een hartstochtelijk vogelaar die met grote nauwkeurigheid in het oerwoud het gedrag van de tropische vogels registreert en de resultaten daarvan op systematische wijze aan de hele wereld doorgeeft via Internet.

Enkele maanden geleden kocht de directeur van het Natuurmuseum West-Overijssel in Amerika een *Allosaurus*. Via Internet werd een poging gedaan vat te krijgen op onder meer de litera-

tuur. Het leverde een lijst met maar liefst 600 titels op.

Beide voorbeelden rechtvaardigen de verwachting dat amateurs en professionals, ook op het terrein van de geologie, voor het verspreiden en vergaren van kennis in de komende decennia steeds vaker hun toevlucht zullen nemen tot nieuwe technische communicatiemiddelen en steeds minder van de bibliotheek gebruik zullen maken. De vraag rijst of de NGV op die ontwikkeling niet in zou moeten spelen door de leden, via een verenigingsabonnement, Internet-service aan te bieden.

De demografische ontwikkeling laat zien dat onze samenleving zal vergrijzen. Dat zal vermoedelijk ook in ons ledenbestand zichtbaar worden. Vele ouderen zullen moeite krijgen de technologische ontwikkelingen op het terrein van de communicatie bij te houden. Ook om die reden is Internet-service te overwegen.

C. De amateurgeoloog anno 2010

Dit brengt mij tot het sluitstuk van mijn verhaal: de profielschets van de amateurgeoloog anno 2010. Ik zie voor me:

* een enthousiast stenenzoeker met liefde voor de natuur en in het bijzonder voor de geologie;

* iemand die het steeds moeilijker krijgt om nog mooie dingen te vinden omdat er steeds meer mensen zijn die liefhebberij bedrijven en de vondstmogelijkheden steeds schaarser worden;

* iemand die steeds vaker zijn verzaameldrang op moet kroppen omdat:

- natuurlijke ontsluitingen tot natuurmonument met zoekverbod worden verklaard,

- exploitanten van groeves en dergelijke steeds minder geneigd zullen zijn amateurgeologen tot hun bedrijfsterrein toe te laten en

- er binnen enkele decennia naar alle waarschijnlijkheid wettelijke maatregelen zullen zijn die (net als op het terrein van de archeologie) het zoeken en verzamelen van geologische naturalia aan banden zullen leggen.

* iemand die opgroeit in een vergrijzende doch geïnformatiseerde omgeving en die gewend is steeds méér per computer te doen.

* iemand die misschien lijdt aan informatieovervloed door het overaanbod aan informatie maar die zich in toenemende mate zorgen maakt over de kwaliteit van het natuurlijk milieu en zich, samen met andere NGV-ers daar voor in wilt zetten.

* last but not least iemand die gefascineerd blijft door de geologische verschijnselen in zijn directe omgeving en daarbuiten.

Tot slot wil ik, als lid van de NGV en met zekerheid sprekend namens alle andere hier aanwezige leden, van de gelegenheid gebruik maken het hoofdbestuur, de afdelingsbesturen en de jubileumcommissie hartelijk dank te zeggen voor de wijze waarop luister is gegeven aan het halve-eeuw feest van onze vereniging en aan deze dag."

Adres van de spreker

Drs. ing. J. Mulder
Merellaan 27
7711 LJ Nieuwleusen

Een sfeerimpressie van de jubileumviering

Fred Rabe

Zaterdag 2 november 1996 vierde de Nederlandse Geologische Vereniging haar vijftigjarig bestaan in Utrecht. Nu ben ik zo'n achttien jaar lid van de NGV, maar heb geruime tijd niet actief aan het verenigingsleven deelgenomen. Ik heb het niet zo op die georganiseerde zaken. En wat mag je verwachten van een bijeenkomst met deelnemers die langer lid zijn dan jezelf

oud bent? Een ingetogen tot ingeslagen boel toch zeker? En wat moet ik van het programma denken? Gelukwensen van de rector magnificus, prof. dr. J.A. van Ginkel, inleidend woord van voorzitter Ehlers, eerste spreker van het symposium, prof. dr. G.J. Boekschoten (aha, die ken ik van vroeger!), lunch, meerdere rondleidingen (die kunnen best interessant zijn, maar

drie op één middag?) En vervolgens de tweede spreker van het symposium, drs. ing. J. Mulder (hé, die ken ik ook!), een verplaatsing en dan nog eens een receptie en een buffet... Een hele ruk. Enfin, laat ik me maar opgeven en zien waar het toe leidt. Dan kan ik in ieder geval het verslag van deze bijeenkomst schrijven voor Grondboor & Hamer.